

Sygn. I C 1702/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : L. S.

przeciwko : (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N. na rzecz powoda L. S. kwotę 271,15 zł (dwieście siedemdziesiąt jeden złotych piętnaście groszy);
2. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N. na rzecz powoda L. S. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 lutego 2016r. powódka L. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w N. kwoty 271,15 zł oraz zwrot kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 25 października 2015r. dokonała, w sklepie należącym do strony pozwanej, zakupu obuwia półbutów damskich w cenie 271,15 zł, na potwierdzenie czego otrzymała paragon fiskalny. Zakupione buty zaczęła użytkować w grudniu, w pomieszczeniach biurowych. Po pięciu dniach użytkowania butów zauważyła, że na obydwu półparach nastąpiło odklejenie się skóry w różnych miejscach obuwia (złuszczenie licówki). W dniu 08 grudnia 2015r. złożyła reklamację żądając zwrotu gotówki. Roszczenie nie zostało uwzględnione ponieważ stwierdzono, że są to zmiany użytkowe oraz uszkodzenia mechaniczne. Powódka złożyła odwołanie, które również nie zostało uwzględnione. Zdaniem powódki nie miały miejsca żadne uszkodzenia mechaniczne, buty nosiła przez 5 dni, w biurze. Odklejanie się łuski w butach, w różnych miejscach wskazuje, że materiał z którego wykonane są buty, jest wadliwy.

W dniu 07 marca 2016r. Sąd Rejonowy we Włocławku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem powódki.

W dniu 24 marca 2016r. strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na jej rzecz kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Strona pozwana złożyła wniosek o przeprowadzenie przez Sąd dowodu z organoleptycznego badania obuwia – na okoliczność, że wytarcie skóry nie jest wadą a naturalnym zużyciem obuwia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana podała, że podtrzymuje stanowisko specjalisty ds. oceny jakości obuwia pani A. W., że zmiany w obuwiu to nie wada a jego zużycie, połączone z mechanicznymi uszkodzeniami skóry,

pogłębiające się w trakcie używania, co nie podlega reklamacji. Zdaniem pozwanego, zmiany są minimalne i dotyczą wyłącznie estetyki, wobec czego roszczenie powinno ulec oddaleniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2015r. powódka L. S. kupiła w sklepie należącym do strony pozwanej (...) Spółki z o. o z siedzibą w N. a położonym we W., w Galerii Wzorcownia, obuwiu damskie typu półbuty w rozmiarze 39 za cenę 271,15 zł.

Dowód: okoliczności bezsporne

Powódka zaczęła użytkować buty w grudniu 2015r., korzystała z nich tylko w pomieszczeniach biurowych. Po 5 dniach używania butów zauważyła, że W dniu 7 listopada 2013 r. powódka zauważyła, że w obydwu półparach obuwia nastąpiło odklejanie się skóry w różnych miejscach, co pozwana określiła jako złuszczenie się licówki. W dniu 08 grudnia 2015r. powódka złożyła reklamację w sklepie firmowym strony pozwanej, żądając zwrotu gotówki. Strona pozwana w odpowiedzi na reklamację, dokonała jej odrzucenia, odmawiając jej zasadności, z powołaniem się na ekspertyzę specjalisty ds. oceny jakości i reklamacji obuwia, w której stwierdzono, naturalne zmiany użytkowe oraz uszkodzenia mechaniczne powłoki lica skóry powstałe w trakcie użytkowania obuwia. Zdaniem eksperta, stopniowo powstające zmiany, powoli pogłębiające się zużywanie i uszkodzenia mechaniczne obuwia jest naturalnym procesem podczas jego użytkowania; należy zatem przyjąć, że minimalne zmiany wyglądu estetycznego obuwia są wynikiem normalnego użytkowania wyrobu.

W dniu 28 grudnia 2015r. powódka odwołała się od rozpatrzonej reklamacji, jednocześnie oświadczyła, że odstępuje od umowy i żąda zwrotu gotówki. W odpowiedzi na odwołanie, strona pozwana podtrzymała swoją wcześniejszą decyzję.

Dowód: okoliczności bezsporne; zgłoszenie reklamacyjne nr (...) z 08.12.2015r. – k. 5, 7; pismo specjalisty A. W. – k. 6; odwołanie – zgłoszenie reklamacyjne nr (...) – k. 8-10; decyzja strony pozwanej (odpowiedź na odwołanie)– k. 11 pismo strony pozwanej z 14.11.2013 r. – k. 7, - przesłuchanie powódki na rozprawie z 2.03.2016 r. – protokół k. 82-83.

Powódka z obuwia korzystała rzadko, w sposób zgodny z jego przeznaczeniem. Towar jest w dobrym stanie, nie nosi śladów znacznego użytkowania. Powódka zakładała obuwie do pracy, korzystała z niego przez 5 dni, w biurze. Zarówno na prawym jak i lewym bucie widoczne są ślady po odklejeniu tzw. łuski.

Dowód : oględziny obuwia na rozprawie w dniu 11.10.2016r. – k. 33v

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezspornym w sprawie było to, że powódka, jako konsumentka zakupiła w sklepie należącym do strony pozwanej buty typu półbuty skórzane, pokryte tzw. łuską za cenę 271,15 zł. Również okoliczności związane z procedurami reklamacyjnymi nie były sporne. Istota sporu sprowadzała się natomiast do rozstrzygnięcia, czy strona pozwana ponosiła odpowiedzialność za niezgodność towaru z umową, która istniała już w chwili wydania towaru powódce. Roszczenie powódki o zwrot równowartości uiszczonyj ceny znajduje oparcie w przepisach kodeksu cywilnego.

W myśl art. 556² kc jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego.

Domniemywa się, zatem, że towar konsumpcyjny jest zgodny z umową, jeżeli nadaje się do celu, do jakiego towar jest zwykle używany oraz gdy jego właściwości odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju.

Jak wynika z art. 560 § 1 kc jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady. Zgodnie z § 2 cyt. przepisu jeżeli kupującym jest konsument, może zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do zgodności z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem proponowanym przez sprzedawcę. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia. Jak wynika z § 3 obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość rzeczy z wadą pozostaje do wartości rzeczy bez wady. Zgodnie z § 4 kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli wada jest nieistotna.

W tym miejscu należy wskazać, na podnoszony przez stronę pozwaną zarzut nieistotności wady, która uniemożliwia skorzystanie z prawa do odstąpienia od umowy. Zdaniem doktryny, istotność wady, jest zwrotem niedookreślony, który zasadnie budzi wątpliwości interpretacyjne. Należy opowiedzieć się za stanowiskiem, zgodnie z którym sformułowanie to dotyczy wyłącznie rzeczy sprzedanej, a nie wymienianej lub naprawianej. Przyjmuje się, że ocena powinna uwzględniać przede wszystkim punkt widzenia kupującego. Niezgodność towaru z umową jest istotna, "jeśli towar ten nie odpowiada powszechnym, rozsądnym i uzasadnionym oczekiwaniom konsumenta budowanym na podstawie umowy, obejmującej ewentualnie indywidualnie uzgodnione, szczególne przeznaczenie towaru lub na podstawie zwykłego przeznaczenia i właściwości tego rodzaju towaru (...) lub też zapewnień (reklamy) producenta, importera lub sprzedawcy, co do cech i właściwości towaru. Przy ocenie istotności niezgodności należy także brać pod uwagę tak funkcjonalność i użyteczność towaru, jak i jego walory estetyczne, jeśli wynikają ze szczególnego lub zwykłego przeznaczenia towaru. (...) Wydaje się, że ocena ta zasługuje na akceptację także na gruncie komentowanego tu uregulowania kodeksowego. (vide: red. Gniewek, komentarz do art. 560 kc, wyd. 7 – Legalis).

Zatem istota sporu wymagała rozstrzygnięcia kluczowej kwestii, czy niezgodność towaru nabytego przez powódkę istniała w chwili wydania jej towaru, oraz czy była istotna.

Jako, że w przedmiotowej sprawie powódka korzystała z domniemania, że towar był dotknięty niezgodnością już w chwili jego wydania. Tym samym, ciężar dowodu przeciwnego spoczywał na stronie pozwanej. Wskazać należy, iż pozwany wnioskował tylko o dopuszczenia dowodu z organoleptycznego zbadania obuwia celem wykazania, że wytarcie skóry nie jest wadą a naturalnym zużyciem obuwia. Sąd dokonał oględzin obuwia, jednakże w ich wyniku stwierdził tylko, że buty są w bardzo dobrym stanie, nie noszą śladów zużycia czy też nadmiernego użycia, poza zgłoszonymi przez powódkę śladami odpadniętych łusek. Sąd przyjął za zgodne z rzeczywistością twierdzenia powódki o prawidłowym i stosunkowo rzadkim korzystaniu przez nią z obuwia. Nie ulega wątpliwości bowiem, że obuwie zakupiono w dniu 25 października 2015r. a reklamowano w dniu 08 grudnia 2015r., co wskazuje na krótkie z nich korzystanie. Jednakże to nie do Sądu należy wydawanie opinii, z jakiego powodu odpadały łuski w obuwiu, czy na skutek mechanicznego uszkodzenia (jakiego?), czy też na skutek wady obuwia. Aby odpowiedzieć na to pytanie, należałoby skorzystać z wiadomości specjalnych, których Sąd nie posiada. Jak już wcześniej wspomniano, powódka korzystała z domniemania, że wada obuwia istniała w chwili zakupu; zaś strona pozwana nie obaliła tegoż domniemania.

Nadto, w ocenie Sądu, wskazać należy, iż wada obuwia polegająca na odpadaniu tzw. łusek z obuwia jest wadą istotną, zwłaszcza w kontekście jego przeznaczenia, marki itp. Powódka zakupiła obuwie znanej firmy, licząc się z jego dobrą jakością, marką. Powódka korzystała z obuwia przez kilka dni, kiedy zauważyła, że odpadają łuski obuwia. Skoro obuwie miało element dekoracyjny w postaci łusek, nie można uznać, za nieistotną wadę, odpadanie tychże łusek. Nie mamy do czynienia bowiem z obuwiem roboczym, gdzie estetyka nie ma istotnego znaczenia. Powódka kupowała buty, kierując się również estetyką ich wykonania. W ocenie Sądu nie sposób przyjąć, że taka niezgodność towaru z umową

ma charakter nieistotny, zwłaszcza że zakupione obuwie z definicji służy dopełnieniu elegancji damskiego ubioru, z którą odpadające miejscowo łuski nie licują. Dodać także należy, że obuwie to sprzedawane jest w sklepie firmowym, jako towar o określonej marce, z czego należy wnioskować, że sprzedawca w ten sposób dokonuje zapewnienia o wyższym stopniu funkcjonalności, użyteczności oraz estetyce sprzedawanych przez siebie towarów.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do wnioskowania, iż powódka uprawniona była do odstąpienia od umowy. Wobec braku uczynienia zadość żądaniu powódki wystąpiła ona z powództwem o zapłatę. Odstąpienie od umowy jest jednostronnym, skierowanym do adresata oświadczeniem woli, o charakterze prawokształtującym. W następstwie jego złożenia stosunek prawny wygasa od momentu zawarcia umowy (ex tunc). Równocześnie skutkiem odstąpienia od umowy jest prawo konsumentów do żądania zwrotu dokonanych już świadczeń wzajemnych. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Tym samym, wraz ze skutecznym odstąpieniem przez powódkę od umowy, po jej stronie powstało żądanie zwrotu uiszczonej ceny, po stronie pozwanej zaś obowiązek zadośćuczynienia temu żądaniu.

Mając powyższe na uwadze, żądanie zapłaty równowartości uiszczonej ceny towaru Sąd uznał za zasadne i zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 271,15 zł, o czym orzekł w pkt. 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Niezbędne koszty poniesione przez powódkę do celowego dochodzenia swoich praw wyniosły 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.